

Er is geen weg,
maar je vertrekt.
Je ligt naast je bed.
Je vat de slaap niet,
Je bent in de wakkerte verbannen,
je bent tot op de rand gekanteld,
je slapeloosheid spreekt door je heen.
Er zit echt iets in je rug.
En een eeuw ligt achter je:
een open, gapende wonde.
Als een larf kruipt een historisch besef uit
haar.
Een beest dat zich op je kruin nestelt,
in je nekvel bijt,
je oren in kruipt,
een web over je ogen spint,
en het hele huishouden van je ervaringen,
waarnemingen en verwachtingen bepaalt.
Het omhelst je als een deken,
je woelt je lakens weg.
Het lost in je bloed een dansend bacil.
Dat verlicht verkeerd bewustzijn afscheidt
en zich kwalijk door je aders waadt.
Je kamer,
je beige behang,
je bent in volstreekte stilte uitgemond,
liggend in de monding van het geheugen,
Een kar vastgeslibd in het slijk van de
Balkanvlakte,
Trotsky, zijn hoofd voor zich uit dribbelend,
de eerste president van Blank Vlaanderen
achter in een bepantserde Mercedes, de
bloedklonter in je hersenen van later, de
eerste president van Blank Vlaanderen
achter in een bepantserde Mercedes, de
klaterende lach van Alma Mahler, je proeft
van het ei in de baard van Marx op een
ochtend in Londen, je ruikt het sperma
van Diogenes op de markt in Athene, de
schittering van de nagebleven sandaal van
Empedocles, de eerste bril van de kleine
Malcolm X, je bent een bodem thee in een
porseleinen kop van een monnik in Tibet,
het cabaretlied voor de Führer in Berlijn,
een met een gestold negerhart pétanque
spelende Breton, de eerste hoest van de
mijnwerker, Churchill en de vreugde van
de knalsigaar, bloed in de sneeuw, het
lachend skelet van Kantor, een roos in een
ruit geslagen, Petersburg '17, het verliefde
meisje dat de ogen sluit en de adem
inhoudt terwijl de lijst wordt voorgelezen,
Artauds rede voor de wereldhandelorgani-
satie in Seattle '99, de Amerikaanse soldaat
die van zijn rustdag geniet met een filmpje,
de oude Meister Eckhart achterop de fiets

van Marcel Duchamp, de warme maaltijd
van Generaal Schwarzkopf en zijn klacht om
het lauwe bier, Molly Bloom, August Borms,
een kind in '43 dat langs de spoorwegberm
naar een voorbij rijdende trein kijkt, de ter-
reur in het Wiener Circus, een veertienjarige
guerrillero tegen Franco jaagt in bloot
bovenlijf in de maand april op een meikever,
de belachelijke Lucebert, de trap van Pernath,
zo zat als een patat, de eerste schooldag
van Jeroen en dan Goebbels en Eichmann
in een bunker debaterend over het onmen-
selijke verstand van Immanuel Kant.

Je bent de bloedkom van hun beul
De borst van hun moeder,
Ze denderen door je naam,
Je bent alle namen en geen één,
Je bent ieder uur en geen enkel.

Je doet een jas aan,
het is twintig na vijf in de ochtend,
Je loopt door je kamer, zet de radio aan en
uit, wandelt je tafel rond,
de kachel,
wat doe je met de kachel,
drie kousen,
de straatlampen zinderen voor het venster,
de kamer is in jou,
je oog knippert ze aan en uit,
je gaat door je kamer in jou,
je trekt het gordijn op een kier,
het is nog donker buiten,
je hoofd en je hals worden warm,
je gaat naar de hoek waar nog een kast moest
komen,
je hurkt ernaast en doet je schoenen aan,
je gaat naar de deur,
keert terug,
naar de slaapkamer,
een extra trui aandoen,
onderweg de vierde kous gevonden,
de kachel definitief afzetten,
deur open,
de trap af,
langs de stapel oude kranten,
proberen voor één keer onbesmet te blijven
door die praatpraatberg,
dat columnistengepis in de meningsloot,
die voortijdig vervallen actualiteitsnarcotica,
die bedrukte terreur van de selectieve anekdote,
dat gazettenverband, en de geschiedenis is
niet te stelpen.
De gang beneden is smal, moet langs de fietsen,
de rem onder het linkerhandvat haakt in
mijn mouw,
alles is heel,

alles blijft heel,
ondraaglijk,
de deur klemt,
de deur zwiept open.

DRIE

De eerste stap.
De drempel vloeit.
De slapeloze stad zoemt door je bloed,
Het verkeer is ritmevast alleen jij spat uiteen,
Je staat op de vliedende drempel,
Een gluisperig geheim dringt tussen de
gewrichten
en stremt,
de luchtman zakt door zijn verhaal.
Je weet dat je niet weet dat op dit moment
achter de gevel een 21-jarige oude vrouw
haar kopkussen stukbijt,
je staat.
Een man loopt in het donker naast zijn
vrouw,
hij omhelst haar, duwt haar tegen de muur
en lacht vriendelijk naar de platanen,
ze houdt niet meer op te sterven.
Je beweegt niet, een dronken vrouw verzamelt
scheldwoorden in haar moordput,
de koele nacht ademt door jouw mond je
staat je mond af,
brengt hem tot staan:
het spreken van een doortocht wordt
geboren in een verwoesting.
Je vertrekt.
Er is geen weg
maar je vertrekt.

Vannacht smelt je de valreep.
Er is geen weg
maar je vertrekt.

Op de vliedende drempel.
Er is geen weg.
Maar je vertrekt.
De eerste stap is als hij is altijd morgen een
lach van jaren geleden,
Als een eerste stap mogelijk is
dan kan ook een andere geschiedenis,
ik sta op de wegvloeiende drempel,
de lucht is nat,
het verkeer onverzekerd en zacht denderend.
Mijn voet hangt een minutenlange seconde
boven de grond.
Dit is de eerste stap,
catastrofen die nog niet hebben plaatsgevon-
den kraken in het gebint van de huizen,
een riool spartelt tegen,
een student fluistert in een kelder I LOVE